

venskem Štajerju nastavlja sodniki in notari nemške narodnosti, nezmožni slovenščine;

3. Pri konečnem sklepanju trgovinske pogodbe z Laškimi se ne sme carina za uvoz laških vin znižati pod 20 gl. v zlatu;

4. Popraviti se mora dozdajšnja gorostasna volilna krivica s tem, da se vpelja splošna, enaka, direktna in tajna volilna pravica;

5. Povabijo se vse občine v brežiškem in sevniskem okraju, da uradujejo samo v slovenskem jeziku in zahtevajo od vseh političnih in sodnijskih oblasti, da se jim dopošiljajo samo-le slovenski dopisi. Naj občine tem oblastnim naznanijo, da bodo drugojezične dopise vpošiljale c. kr. namestniki v Gradec v prestavo na slovenski jezik;

6. Naj se dela na to, da se krivična postava zastran volitve v okrajni zastop spremeni tako, da vsaka izmed 4 skupin voli stevilo okrajnih odbornikov po razmerju davka, ki ga plačuje.

Predsednik se še enkrat iskreno zahvaljuje, da so moške v tolikem številu došli k shodu, nekateri od silno daleč ter s trikratnim živijo-klicem na presvitlega cesarja in sv. Očeta z navadnim krščanskim pozdravom zaključil ta lep društveni shod.

Politični shod pri Sv. Roprtu v Slov. gor.

Zadnjo nedeljo, dne 17. t. m. je priredilo politično društvo za lenarčki okraj političen shod v stari šoli pri Sv. Roprtu, ki se je tako dobro obnesel in bil tako dobro obiskan, da sme biti društvo na ta uspeh jako ponosno. Zbralo se je čez 200 kmetov. Ob pol četrti uri popoldne se je otvoril shod, kateremu je bil izvoljen jednoglasno za predsednika zavedni župan iz Sp. Voličine g. Kmetič. Nato je nastopil naš vrli poslanec kmet Roškar, ki je pozdravil s prisrčnimi besedami svoje volilce in kmetske sotovariše. Poročal je o dežel. zboru, o novem volilnem redu in o četrti skupini. Razpravljal je o nadaljevalnih tečajih, odpisu davka, brezobrestnem posojilu, o zavarovalnici in živinoreji. Svoj govor je končal z lepim stavkom: V vseh rečeh pa ne pozabimo na Boga! Svoj izvrstni govor je končal četrta na 5. uro. Žel je občno odobravanje. Izrekla se mu je soglasno zaupnica, kakor tudi drugim slov. poslancem v deželnem zboru. O poslancu Roškarju je vladala splošna sodba: On ni samo iz nas, ampak tudi za nas. S takim poslancem nismo samo zadovoljni, ampak na

njega smo ponosni! — Nato so sledila razna vprašanja in govori. Posebno se je grajala nepravilna razdelitev trt. Urednik g. Korošec se je brzojavno opravičil, ker je bil v Mariboru zadržan. Sprejele so se sledeče resolucije enoglasno:

1. Politični shod pri sv. Roprtu v Slov. gor. izreka nezaupnico vladi ministrskega predsednika pl. Körberja, ki neprestano dela najhujše krivice Slovincem ter tepta nam v zakonih zajamčene pravice, posebno na Štajerskem in Koroškem — in terja od slov. poslancev, da z vso odločnostjo in brezobzirnostjo osvetlujejo v deželnem in državnem zboru, pa tudi med ljudstvom slovenskim to nečuveno postopanje vlade in vladnih organov.

2. Shod opozarja visoko vlado na postopanje nemško-nacionalnega nadkomisarija pl. Loranga, naj istega pouči, kako mu je postopati v ces. kr. glavarstvu, ki šteje več nego 7/8 slovenskega prebivalstva, ker Slovenci ne bomo več mirno gledali, kako že vsakdo zaničuje nas in naše pravice.

3. Shod protestuje proti nepravilnemu ravnanju dež. odbora pri razdeljevanju trt in prosi dež. odbornika Robiča, da za vedno prepreči vinogradnikom-kmetom naravnost pogubno tiho razdeljevanje trt na graščake in bogataše. Deželni odbor naj ne išče dobička pri svojih trtnicah, nego naj v resnici podpira ubogo ljudstvo v vinorodnih krajih.

4. Zborovalci se zgražajo nad dejstvom, da se štajerski c. kr. namestnik grof Clary še ni naučil slovenskega jezika kot jezika tretjine štajerskega prebivalstva, — da so slov. deželni poslanci toliko pohlevni, da niso terjali, da pri otvoritvi dež. zbora spregovorita c. kr. namestnik in deželni glavar vsakikrat tudi v slovenskem jeziku, ter da nemško-nacionalna večina še vedno popolnoma prezira slovensko manjšino. Zato terjajo upravo delitev slovenskega ljudstva na Štajerskem le v geslu: »Proč od Gradca! Proč od krivičnih Nemcev!«

5. Zborovalci naj se strogo drže v vsakem oziru našega rešilnega gesla: »Svoji k svojim!«

6. Shod opozarja vse višje in nižje urade na Južnem Štajerskem, ki so v slovenskih rokah, naj se vendar enkrat zavejo, da je slovenščina ravnopravna z nemščino in da njej gre na slovenski zemlji prvo mesto. Če sami ne bomo spoštovali in upoštevali materinega jezika, kako naj potem terjamo, da ga naj spoštujejo tuji. Škandal je, da morajo slovenske redoljube v raznih službah še na to opozarjati politični shodi med ljudstvom.

7. Shod opominja Slovence na Kranjskem, naj vendar store korake, da si osnujejo slovenske meščanske šole, da bodo tudi višje gimnazije in realke slovenske, da bomo po njih vzgledu tem lažje terjali isto tudi obmejni Slovenci.

8. Zborovalci so trdno prepričani, da bo le tedaj mogel uspešno napredovati slovenski narod na vseh poljih, ko bo imel nižje in višje šole s slovenskim učnim jezikom. Zato terjajo sloven. meščanske, obrtne in gospodarske šole, slovenske gimnazije, slovensko realko, slovensko vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani. Avstrija se mora federativno preosnovati, vsaka narodnost mora dobiti svojo samoupravo. Slovincem napočijo boljši časi še le tedaj, ko bo združevala vse Slovence upravna pokrajina — Slovenija.

Shod se je zaključil z »živijo« klici na našega presvitlega cesarja. Udeleženci so se razšli s trdnim zaupanjem, da bodo Slovenske gorice v resnici kmalu slovenske.

Politični ogled.

Na Koroškem primanju posvetnih delavcev za slovensko narodno stvar. Da se temu opomore, ustanovil se je ravnokar v Gradcu stalni odbor, ki ima namen, nabirati narodni sklad, s katerim se bodo podpirali koroški visokošolci. Mnogo uspeha! — Še par zmag koroških Slovencev nam priobčuje brzojav. Na Tolstem vrhu v velikovškem okraju so zmagali Slovenci pri občinskih volitvah v vseh treh razredih. Istotako v veliki občini Bekštanj pri Beljaku. V Pokrčah pa je prišlo v odbor tudi pet zanesljivih slovenskih mož, med njimi gosp. župnik Št. Bayer. Tudi na Koroškem gre slovenska stvar naprej!

Boris Sarafov, vodja makedonskih vstajev, je prišel na svojem potovanju po svetu, kjer skuša pridobiti prijateljev in pomoči za zatiranje Makedonce, minule dni tudi v Rim. General Garibaldi, ki je že enkrat ponudil Makedoncem svojo pomoč, bo stopil s Sarafovom v zvezo. V Rimu se je Sarafov izrazil, da s preosnovo, zahtevano od Avstrije in Rusije, ne pridejo do cilja. Tudi v žandarmerijo pod poveljstvom italijanskega generala Sarafov nima nobenega zaupanja. Ako ne bodo vse velevlasti dosegle samostojnosti Makedonije, bo spomladi vstaja s podvojeno silo izbruhnila. Iz Rima se poda Sarafov v Novi York v Ameriko.

Nova vojska? Še vedno ni izgubljena nada, da bi se Rusija in Japonska mirnim potom ne sporazumeli. Ruski car je baje japonskemu poslaniku izrazil svojo odločno

s posebno lepo slovesnostjo. — A smrt mu je onemogočila spolnitev teh besed.

Ko so l. 1887. umrli župnik markovski, blagi g. J. Bezjak, želeli so pokojni g. prost ptujski, g. Modrinjak, ki so bili že kot rojen Središčan pa tudi kot osebni prijatelj g. Slekovcu zelo naklonjeni, naj prosijo zdaj za župnijo. Nerač je zapustil g. Slekovec svoje ljubljene Lovrencane, a gosp. prostu tudi ni mogel odreči želje. Zato se preseli dne 18. dec. 1887 k Sv. Marku. Bil je uprav kvaterni četrtek, ko se popoldne ob 3. uri pripelje na novi kraj blagonsnega delovanja. Pač menda ni slutila tedaj njegova duša, da bode položeno že 15 let pozneje, uprav kvaterni četrtek ob 3. uri popoldne utrjeno mrtvo truplo v hladno zemlji.

Življenje župnika g. Slekovca je bilo tiho in skromno, a neutrudno delovanje zvestega hlapca Gospodovega, a tudi zvestega sina majke Slave.

Živel je po načelu onega modrijana, ki si je razdelil svoje delo tako-le: Pred vsem delaj to, kar je potrebno, potem to, kar je koristno in slednjič to, kar je prijetno.

Kot župnik se je trudil pred vsem, poučiti svoje vernike z globoko premišljenimi in poljudnimi pridigami. Rad je vporabljal tudi Slomškovce pridige; sploh je bil g. Slekovec imeniten govornik, ki je vedel zadeti

pravo struno v srcu človeškem. Najlepše so bile pridige o Materi božji in o Najsvetejšem Reš. Telesu. Videlo se je gospodu, da jim gre od srca in take besede so našle tudi pot k srcu, da se je marsikrat porosilo sleherno oko v cerkvi. Kolikor mogoče je opravljal g. Slekovec tudi krščanski nauk. Kako spretno so vedeli gospod razlagati nauk sv. vere, temu dokaz je bila polna cerkev, kadar koli je bil oznanjen krščanski nauk.

Največjo skrb je imel gosp. Slekovec za mlade zaročence. Sprejemal jih je k posebnemu nauku, ki je navadno trajal po 2 do 3 ure, a bil tako lep, da so nadežni zaročenci včasih le siloma odšli iz hiše. »To je moje edino upanje, sko bodo stariši boljši, bodo tudi časi in ljudje boljši«, djal je gospod večkrat, »zato mi ni žal truda, četudi sem ves upehan.«

Največ pa se je trudil blagi pokojnik v spovednici, ki je bila prava delavnica gosp. Slekovca. Radi so hodili ljudje h gospodu k spovedi, pa tudi g. Slekovec se je radoval najbolj, če je imel mnogo obhajancev zlasti o sopraznikih, sleherno nedeljo, pred vsem pa o Marijinih praznikih. Zanimalo ga je število in zapisoval si je dan na dan, koliko jih je spovedal, da je imel koncem leta pregled opravljenega dela. Ko se je zvedelo, da so g. Slekovca na mrtvaški postelji, pravi neka

ženica med drugim: »Gospod so pač vedeli tako potolažiti, da malokdo tak.« Pa tudi res. Kar se bere v životopisu blaž. Klementa Hofbauerja, to velja tudi o g. Slekovcu. »Bili so blagohoten, prijazni in resni spovedniki. Kdor se ni upal drugam, komu je bilo prav tesno pri srcu, naj si je kdo privlekel težko butaro na srcu seboj, naj si je bil potreben tolažbe ali dobrega sveta v važni zadevi — pokleknil je poln zaupanja k njegovi spovednici. Znal je povedati v treh besedah več nego se naučiš iz cele knjige.«

G. Slekovec je imel pa tudi veliko skrb za lepoto hiše božje. Bilo mu je to največje veselje.

(Dalje prihodnjič.)

M.

Smešničar.

Nalezljiva bolezen. Šolski nadzornik pride po zimi v šolskem času v neko vas in najde, da se mnogo šolske mladine po ledu drsa. »Zakaj pa ne greste v šolo?« vpraša začudeno gospod nadzornik. Enoglasno odgovorijo vsi: »Ne smemo, imamo špičke!«

željo, da bi se spor med Rusijo in Japonsko poravnal brez prelivanja krvi. Istotako se je baje izjavil ruski namestnik na skrajnem Vztoku, Aleksijev. Tudi o Japonskem cesarju Mikadu se govori, da je miroljuben. Inače pa se menjavajo v raznih listih poročila boja-željne in miroljubne struje tako, da si človek nikakor ne more ustvariti pravega pojma o odnosajih, ki vladajo zdaj na skrajnem Vztoku. Nekateri trde, da bi Japonska rada vso za-vevo zavlekla do spomladi, ko izbruhne v Makedoniji zopet vstaja ter spravi ves Balkan po konci in bode pri tem močno angažirana tudi Rusija. Drugi pa pravijo, da so Japonci spoznali, da bi zdaj proti Rusiji težko več kaj opravili, ko so ji pustili preveč časa, da je zbrala na japonski meji toliko vojnih čet in se še precej pripravila tudi na vojsko na morju. Toraj nič drugega, nego gola ugibanja.

Dopisi.

Iz Pilštanja. Jeseni sem se bil nave-
ličal, pa sem nestrpljivo čakal, da dobijo
vendar enkrat naši poti nekatere prepotrebne
lastnosti... In tako sem hodil do božiča na
prag stat in modrovat, kakšen prevrat bi
mogel to za me prevažno vprašanje ugodno
rešiti. Slišal sem svoje dni in tudi čital sem
nekaj takega, da žive v mestu neke vrste
ljudje, katerim se pravi »mokrati« (menda
zato, ker se ne bojijo mokrote ali »fajht-
nosti«) —; tisti ljudje bi neki radi kar v
enem dnevu prevrgli vse, kar so drugi manj
»mokri« ljudje mnogo stolet skupaj »glihali«,
»flikali« in limali... Nekaj tega puntarskega
duha je prišlo tudi v mojo, sicer tiho koč; in
kakor že obče težko čakam na vsakojake
spremembe na tem ljubem svetu, tako sem
še posebno tiste dni želel, da po naglem pre-
vratu ta, sicer pri nas popolnoma suhi cestni
prah, tiste dni pa moker, vendar zopet dobi
v neki ne preveč oddaljeni prihodnosti ob-
liko, katera ugaja vsaj za silo tudi manj fino
čutečemu in manj dobro osnaženemu —
črevlju. — In kakor sem že marsičesa včkal,
tako sem še tudi tega, da zdaj brez skrbi
obujem svoje črevlje in ne pridem zlahka v
nevarnost, da bi jih pustil v blatu. — Z je-
senjo nisem bil zadovoljen. Mislite pa znabiti,
da sem z zimo? Kaj še! Zdaj imam zopet
druge križe in težave. Zdaj me zebe, da se
Bogu usmili! Imam sicer peč — široko in
visoko kakor mariborski peki, a če zlezem
nanjo, me vendar božajo približno tisti ob-
čutki kakor zunaj na pragu. In tako imam
zdaj zopet mnogo misliti in tuhtati, kako bi
se ta nedostatek dal odstraniti in nadomestiti
s prijetnostmi, katere uživajo drugi, bolj
srečni zemljani na svojih pečeh. — Drv ni
pri hiši, to se mi zdi, je glavni vzrok naji-
nega manj ljubeznivega razmerja... Sicer
sosedov plot ni previsok, a kar hodim v cer-
kev, še do danes nisem slišal, da je dovo-
ljeno, si pri sosedu izposoditi brez njegovega
dovoljenja. Ker še nekaj držim na to, kar
slišim v cerkvi, bom rajši potrpel, ali pa si
pomagal kako drugače. — Peklensček! Ta
pa menda ni slaba! Pred par dnevi sem do-
bil starega »Štajerca« v roke. Svojim na-
ročnikom je voščil vesele božične praznike.
Za uvod si je obesil na nos »strašno« pri-
digo, kakor je še živ dan nisem slišal v cer-
kvi, in Bog ne daj, da bi jo kedaj; sicer bi
se moje itak slabotne duše lotila neozdrav-
ljiva jetika! Kar na naslednjih straneh sem
»pogruntal«, da je »Štajerc« že pred božič-
cem kolinil in obhajal »furež«, ker je poslal
za božičnico svojim prijateljem par prav
»žmahnih« — svinjarij! Mislim, da te krače
niso posebno teknile niti pokvarjenemu nem-
čurškemu želodcu, in si je vendar ta ali oni
»zrajtal« in poslal nesnago nazaj v Ptuj s
prisrčnim pozdravom: so bos fresn mir nit.
— In mene zdaj strašno drega in peha, da
bi zakuril v svojo peč z onimi štirimi »Šta-
jerci«, ki delajo blato okrog Pilštanja še bolj
neznosno kakor je na videz in mislim, da

papir, ki je namazan s tako mastnimi lažmi
kakor »Štajerc«, tudi rajši gori kakor nava-
den posveten papir. — Prosim pa! —

Dobrna pri Celju. (Občni zbor
»Brain. društva« se je obnesel prav
lepo. Ne samo domačini, tudi iz sosednjih
krajev so prišli »gostje«, da slišijo, kako je
društvo delovalo v preteklem letu; veliko
bolj pa menda zato, da zvedo, kako bo kaj
v tem letu. Zvedelo se je namreč, da bo
društvo letos obhajalo svojo desetletnico in
da se bo blagoslovila letos tudi društvena
zastava. Vse je torej bilo radovedno, kako
in kedaj se bo vse to vršilo. Pa odbor ni
hotel ničesar izdati. Slišali smo sicer, da se
društvo na vse to pripravlja, a na kak način,
to je še skrivnost. Začetek pa je bil prav
pameten in dober. Na predlog odbora volil
je občni zbor enoglasno svojim častnim udom
vlč. gg. Josipa Kardinar, profesorja v Celju
in Matija Karba, kn.-šk. duhov. svetnika in
župnika v Žrečah. G. predsednik je govoril
o zaslugah imenovanih gg. za društvo, na
kar je navzoči g. profesor Kardinar razveselil
občni zbor s prelepim nagovorom, povdarja-
joč veliko važnost bralnih društev za pouk
in omiko. Žal, da nam prostor ne dopušča,
obširneje se baviti z izvrstnimi besedami in
mislimi g. profesorja. Za gotovo smo pa pre-
pričani, da ostanejo v sreih vseh poslušalcev,
zakaj posebno za Dobrno so bile primerne.

Pevski zbor, ki je s svojim petjem veliko
pripomogel k lepemu uspehu shoda, zapel je
g. profesorju Ferjančičev »Pozdrav«. — Po-
ročilo odborovo o delovanju društva v l. 1903
je bilo zelo zanimivo. Z veseljem smo slišali,
da društvo še vedno napreduje v vseh ozirih.
Število udov je narastlo do dosedaj še ne-
dosežene visokosti. Bilo jih je nekaj nad 130.
Knjige in časnike so udje pridno prebirali.
Knjižnica si je pridobila lepih, novih knjig.
Časnikov vsakovrstne vsebine je imelo bralno
društvo 21. Ker je dosedanjemu odboru po-
tekla triletna doba, podal je g. predsednik
kratek pregled triletnega delovanja odboro-
vega, zahvalil vse, ki so podpirali društvo in
odbor, posebno obe »Zvezi«, vodjo pevskega
zboru in vlč. g. Al. Kokelj-a iz Novecerkve.
Pri novi volitvi so bili voljeni z malo izjemo
stari odborniki, kar nam je porok, da bo de
društvo tudi v prihodnje zvesto ostalo svo-
jemu blagemu in lepemu namenu. Letos čaka
»Bralnega društva« mnogo dela, a vendar
upamo, da kakor odboru, tako tudi udom
ne bo upadel pogum, ampak da bo društvo
tudi letošnje leto častno rešilo svojo nalogo.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Volitve v okrajni zastop Maribor.

Te volitve se bodo vršile kakor sledi: 1.
Veleposestvo voli dne 3. februarja
t. l. ob 10. uri dopol. v uradnem pro-
storu okraj. zastopa v Mariboru. Ta
skupina ima voliti 9 zastopnikov. — 2. Najvišji obdačenci obrtnije in kupčije
voli dne 4. febr. — 3. Mesta in trgi voli
dne 5. febr. — 4. Kmečke občine vo-
lijo dne 9. februarja t. l. ob 10. uri
dopoludne v uradnem prostoru okr.
zastopa v Mariboru.

Iz pošte. Poštar Emil Schwischay
(Žvižaj) v Pristavi je dobil poštarško službo
v Rogaški Slatini. — Službi pošt. upravi-
telja sta razpisani pri Sv. Antonu v Sloven-
gor. in pri Sv. Jakobu v Sl. gor.

Mariborske novice. Občinski svet je
dovolil »Südmarki« 100 K podpore. Reveži
naj raje mestne dolgove plačujejo kakor pa
da podpirajo to protestantsko ponemčevalno
društvo. — Minoli teden je zapri policaj
36 letno Marijo Polanec iz Trnovc, ker je
ukradla v gostilni »pri črnem orlu« konjsko
koco. —

Na mariborski sadjarski in vinarski

šoli se vršita od 7. do 19. marca t. l. dva
tečaja: Prvi vinarski in sadjarski tečaj in
drugi viničarski tečaj. Natančni pogoji v do-
tičnem razglasu med inserati.

Gosp. Franc Goričan, pot. učitelj, je
premeščen v Maribor, kamor se mu naj
zanaprej dopisi pošiljajo.

Služba uradnega sluga je razpisana
pri c. kr. okrožni sodnji v Mariboru. Prošnje
je vložiti na predsedništvo okrož. sodnije v
Mariboru do 20. febr. 1904. Zahteva se znanje
obeh deželnih jezikov.

Sv. Lovrene nad Mariborom. Minoli
petek, dne 15. t. m. zvečer je pri nas raz-
sajala burja, pri kateri se je močno bliskalo
in gromelo. Pač čudno, v tem času blisk in
grom!

V Kaplji pri Arvežu je zadnja jedno-
razredna šola s slovenskim učnim jezikom
ob nemško-slovenski meji na Štajerskem.
Sedaj je ondi razpisana učiteljska služba.
Nemški »Schulverein« pozivlje nemško uč-
itelstvo, naj prosi za to mesto, in obljubuje
podporo. Šola je v drugem plačilnem razredu.
Slovenci, storite korake, da bo zmagala pra-
vica, ne pa nemška pohlepnost.

Še vedno nemškutarstvo? V Vu-
kovskem dolu pri Jarenini, tako piše zadnja
sobotna številka »Marburgerce«, so zmagali
sami Nemci pri občinskih volitvah. Mi bi
samo radi vedeli, kdo so tisti Nemci? Torej
na dan z imeni, da spoznamo Germane z
Vukovskega dola! Slovenci so se pripravljali
sicer vestno na volitev, a ko so videli, da
bodo različni narodni neznačajneži z nem-
škutarji vred vendar ostali v večini, se vo-
litve niso udeležili! Mladina v Vukovskem
dolu, skrbi, da v tvojih vrstah ne bo od-
padnika in da bo vsaj bodočnost občine
slovenska!

Ivanci pri Ptuj. Tatinskega lovca
viničarja Jurija Arnuš so odvedli orožniki,
ker je streljal na lovskega paznika Petra
Braček, ki ga je zalotil pri lovu. K sreči ga
ni zadel.

Iz slovenjgraške okolice. Dne 14. jan.
je bil obsojen pri okr. sodišču v Št. Pavlu
na Koroškem znani posilnimec Jan. Werd-
nigg p. d. Podržan iz Spod. Dravograda na
50 K globe ter povrnitev sodnijskih stroškov,
ker je v svoji gostobesednosti po krivem
očital načelnistvu posojilnice v Spod. Dravo-
gradu, da skrbi le za se, ne pa za blagor
kmetov. To je isti mož, ki je nekdanj pred-
lagal, naj Posojilnica dovoli podporo nem-
škemu šulverajnu, ki pri volitvah tako rad
ruje zoper vse, kar ne trobi v nemčurski
rog, ki je tudi pri tej obravnavi zahteval, naj
se vrši v blaženi nemščini. In tega junaka
volili so letos celo narodnjaki v odbor za
cenilno komisijo osebnega dohodninskega
davka.

Iz Ljutomera se nam piše: Okrajni
šolski svet je izrekel učitelju Vollerju po-
hvalno priznanje za izborno predavanje pri
učiteljski konferenci. Bržkone je predaval o
novi metodi, kako se morajo vzgajati sloven-
ski otroci v nemčurje.

Št. Jurij ob Taboru. Naši šentjurski
liberalci, ti zvesti pristaši Šveglj-Tavčarjeve
zveze, ti pa znajo, ti! Kako so jih zadnjič
dali v ljubljanskem narodno-nemčurškem
»Narodu« vse, ki se jim nočejo klanjati! Le
čujmo: »dobro rejeni župnik«, »mladi smr-
kavi kaplan«, »ta dva maziljenca«, to so iz-
razi za naša duhovnika. Kaplana s »svojo
potuhnjeno hinavščino« imenujejo celo »soci-
alnega hudiča in smrad iz pekla«, ki »meče
noč in dan strupene pšice«, a tudi župnik
baje »bruha valove svojega sovraštva«. Šent-
jurska dekleta nazivajo liberalčki za »umo-
bolne device«. Vsi prizadeti se pač za taka
neolikana zmerjanja ne bodo zmenili, ampak
se veselili, da jih pristaši protinarodnega in
protiverskega lista ne branijo! A nekaj nas
vznemirja! Ali smo mi na Štajerskem se
kedaj zavezali, da bomo z ljudmi, ki naše
pristaše tako grdo blatijo in napadajo, kakor
se niti šnopsarji med seboj ne napadajo, ho-
dili roko v roki, v prelepi slogi? Ali mi ven,